

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

гр.Сливен, 30.04.2013 г.

СЛИВЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, гражданско отделение, в закрито съдебно заседание на тридесети април две хиляди и тринадесета година, в състав:

ЯНАКИЕВА

ПРЕДСЕДАТЕЛ:НАДЕЖДА

ЧЛЕНОВЕ: МАРТИН САНДУЛОВ
МЛ.СЪДИЯ:СИЛВИЯ ХАЗЪРБАСАНОВА

като разгледа докладваното от мл.съдия Хазърбасанова въззивно частно гражданско дело № 194, по описа на съда за 2013 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274 - чл. 279 от ГПК във връзка с чл. 577, ал. 1 от ГПК.

Делото е образувано по частна жалба на „====“ АД чрез неговия законен предсатвител - изпълнителния директор В.Й.Й. срещу Определение № 3 от 06.03.2013 г., постановено от Съдия по вписванията при Служба по вписванията гр.Сливен. С атакувания акт е отказано вписване на Устава на „====“ АД, като акт подлежащ на вписване съгласно чл.73, ал.5 от ТЗ.

В частната жалба се прави оплаквания за незаконосъобразност на обжалвания акт. Твърденията на жалбоподателя са, че съдията по вписванията неправилно е мотивирал отаказа си с неизпълнение на изискванията на чл.264, ал.1 от ДОПК, изразяващо се в наличие на непогасени задължения по ЗМДТ за недвижимия имот – предмет на непаричната вноски. Посочената разпоредба поставяла изискване единствено и само прехвърлителят да няма задължения за имота. В никоя друга законова разпоредба няма изискване при прехвърляне на право на собственост върху недвижим имот да се проверява дали приобретателят по сделката има публични задължения, включително и такива по ЗМДТ. При сключване на сделки с предмет прехвърляне на вещни права върху недвижими

имоти нито нотариусът, нито впоследствие съдията по вписвания изисквали приобретателят на вещните права да попълва образец на декларацията по чл.264, ал.1 от ДОПК. Допълнителен аргумент в защита на изложената позиция били разпоредбите на чл.264, ал.4 и чл.265 от ДОПК. В случая прехвърлителят и вносител на непарична вноска „Д===“ АД, гр.Сливен, е било собственик на имота на основание сключен с Община Сливен Договор от 12.03.2007 г. за продажба на терен – частна общинска собственост вписан в Служба по вписвания Сливен под № 254, т.ІІ, вх.№ 2933 от 14.03.2007 г. Прехвърлителят нямал задължения за имота видно от Удостоверение № 859/21.02.2013 г. на общинска администрация Сливен, в което било записано, че прехвърлителят „Д===“ АД няма непогасени задължения по ЗМДТ, както и от Удостоверението за данъчна оценка изх.№ ДО 01245/05.02.2013 г., в което били посочени подробно задълженията на настоящия собственик на имота „====“ АД, а след общата сума за плащане от 148 358,02 лв., било посочено: „Няма непогасени данъчни задължения прехвърлени от друго ДЗЛ“, т.е. от „Д===“ АД. В жалбата се сочи, че целта на разпоредбата на чл.264 от ДОПК е да се създаде пречка за прехвърлянето, респ. вписването, като по този начин се гарантира събирането на публични държавни или общински вземания. В случая обаче вземането на общината било към „====“ АД и на практика отказът да се извърши вписване апорта бил незаконосъобразен от гледна точка на интереса на общината, тъй като нямало как който и да е кредитор, вкл. и общината да се удовлетвори от имота, при положение, че в имотния регистър и в Агенцията по кадастъра, имотът се води като собственост на предишния си собственик „Д====“ АД. С жалбата е представен и документ за платена от дружеството жалбоподател такса за вписване на Устава в размер на 7 771,80 лв.

В този смисъл жалбоподателят счита, че неправилно съдията по вписванията бил приел, че не са спазени изискванията на закона. Ето защо моли отказът на съдията по вписванията да бъде отменен и искането за вписване да бъде уважено.

Сливенски окръжен съд, след като обсъди доводите на жалбоподателя и взе предвид данните по делото, намира следното:

Частната жалба е подадена от лице, което е страни в охранителното производство и доколкото е депозирана в рамките на законоустановения срок и се отнася до подлежащ на обжалване отказ на съдията по вписвания съгласно чл. 577, ал. 1 от ГПК, съдът приема, че същата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество частната жалба е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения.

В мотивите към обжалваното определение съдията по вписванията е приел, че в съответствие с чл.4, б. „и“ от ПВ във вр. с чл.73, ал.5 от ТЗ представеният акт за вписване е акт подлежащ на вписване и е в законоустановената форма, но не са спазени други законови изисквания. По – конкретно съдията по вписванията се позовава на разпоредбата на чл.264, ал.1 от ДОПК, която предвижда установяването на данъчни задължения за имота, предмет на прехвърлителната сделка, да става с удостоверение за него. Към момента на подаване на заявлението за вписване на непарична вноска в имотния регистър, за имота имало натрупани задължения в размер на 148 358,02 лв. макар и от името на дружеството, в чиято полза е направена апортната вноска. При вписването съгласно чл.73, ал.5 от ТЗ съдията по вписванията проверявал правата на вносителя и следял за спазването на законовите разпоредби, свързани с прехвърлянето на недвижимия имот. Другото основание за отказ е неспазване на разпоредбата на чл.4, б. „в“ от ЗДТ и раздел II от Тарифата за държавните такси, събирани от АВ, тъй като към заявлението не била представена квитанция за внесена държавна такса по сметка на АВ.

Настоящият съдебен състав приема, че съдията по вписванията може да осъществява контрол върху подлежащия на вписване акт само в рамките, установени от Правилника за вписванията /ПВ/, който нормативен акт определя рамките на неговите правомощия. Според разпоредбата на чл. 32а от ПВ съдията по вписванията се произнася с определение за отказ, когато представеният за вписване акт не отговаря на изискванията на закона или не е акт, подлежащ на вписване.

В този смисъл, когато се представи акт за вписване в нотариалните книги, съдията по вписванията може да откаже исканото вписване при наличието на следните предпоставки: 1/ ако актът не подлежи на вписване - чл. 4 от ПВ; 2/ ако актът не е съставен съобразно изискванията за форма, предвидени в закона и ПВ - официален документ или частен документ във формата на нотариален акт или с нотариална заверка на подписите; 3/ ако актът няма необходимото съдържание - индивидуализация на страните и на имота /ако се отнася до конкретен имот/ - чл. 6 от ПВ; 4/ ако не е представена скица - копие от кадастралната карта, когато конкретният имот се намира в район с одобрена кадастрална карта - чл. 6, ал. 3 от ПВ; 5/ ако не е внесена необходимата такса за вписването /когато такава се дължи/ и 6/ ако не са представени доказателства за

изпълнението на изискванията на чл. 264 от ДОПК /освен при вписването и отбелязването на съдебно решение/. На друго основание, вписване в нотариалните книги не може да бъде отказано.

Настоящият състав намира, че са спазени изискванията на чл. 8, ал. 2 от ПВ, представена е декларация по чл. 264, ал. 1 от ДОПК и е внесена следващата се държавна такса. За внасянето на държавната такса са представени доказателства, ведно с настоящата частна жалба. Въззивният съд разглежда жалбата по реда на чл.278 от ГПК, от където следва, че молителят може да се позовава и на нови факти и да представя нови доказателства/арг. от чл.538, ал.2 от ГПК/. Следователно налице са изискванията на закона, за да бъде извършено поисканото вписване.

Настоящият състав намира, че в конкретния случай са спазени и изискванията на чл.264, ал.1 от ДОПК, тъй като е представена декларация от прехвърлителя, че същият няма непогасени подлежащи на принудително изпълнение задължения за данъци, мита и задължителни осигурителни вноски, както и Удостоверение № 859/21.02.2013 г. на общинска администрация Сливен, от което е видно, че прехвърлителят „Декотекс“ АД няма непогасени задължения по ЗМДТ. Транслативното действие спрямо собствеността на сделката, с която се прави непаричната вноска в капитала на акционерното дружество, обяснява и нуждата от представяне пред съдията по вписване на удостоверение по чл. 264, ал. 1 ДОПК. Законодателят изрично е прогласил задължението за удостоверяване в тази хипотеза **чрез писмена декларация от прехвърлителя**, че няма непогасени, подлежащи на принудително изпълнение, задължения за данъци, мита и задължителни осигурителни вноски. Изискванията за удостоверяване на задължения към държавата и общините при вписване на непарична вноска на недвижим имот в капитала на търговско дружество по реда на чл. 73, ал. 5 от ТЗ са уредени ясно и изчерпателно в разпоредбата на чл. 264 от ДОПК. В чл. 264, ал. 1 от ДОПК е предвидено, че вписването се допуска само след представяне на писмена декларация от прехвърлителя за липса на непогасени подлежащи на принудително изпълнение задължения за данъци, мита и задължителни осигурителни вноски и на данъчна оценка, удостоверяваща наличието или липсата на непогасени данъчни задължения за конкретния имот. За вписването не е необходимо нарочно удостоверение по чл. 87, ал. 6 от ДОПК, доколкото наличието или липсата на публични задължения се удостоверява с документите по чл. 264, ал. 1 от ДОПК, но ако въпреки декларацията съществуват данни за подобни задължения,

съдията по вписвания не е лишен от правомощия да изиска представяне на удостоверение за тях. Целта на декларацията по чл. 264, ал. 1 от ДОПК е не само да удостовери отсъствието на непогасени публични задължения на прехвърлителя на непаричната вноска, но и да препятства вписването на вноската до заплащането им - аргумент от чл. 264, ал. 4 от ДОПК. В този смисъл следва да се отбележи, че транслативното действие на апорта настъпва в момента на вписване на увеличението на капитала в търговския регистър, а вписването в имотния регистър има само оповестително действие - т. 5 от Тълкувателно решение № 7 от 25.04.2013 г. по т.д. №7 по описа за 2012 г. на ОСГТК на ВКС. Вписването в книгите по ПВ няма конститутивен ефект - такъв ефект има вписването на дружество (или увеличение на капитала на съществуващо дружество) в търговския регистър. Аргумент в полза на разбирането, че се касае именно за непогасени публични задължения на прехвърлителя на непаричната вноска са и разпоредбите на чл.264, ал.4 и чл.265 от ДОПК. В този смисъл изречение второ на чл.264, ал.1 от ДОПК следва да се тълкува в логическа връзка с изречение първо на същата алинея, в смисъл, че наличието или липсата на непогасени данъчни задължения на прехвърлителя за имота се удостоверява в данъчната оценка. Законодателят е възложил на съдията по вписванията да извършва проверка именно на правата на вносителя, а не на приобретателя на апорта с изрична разпоредба - чл.73, ал.5 от ТЗ. Нещо повече отказът за вписване препятства събирането на натрупаните от приобретателя на имота задължения по ЗМДТ, тъй като в Агенцията по вписвания и в Агенцията по кадастър имотът се води на предишния си собственик „Д===“ АД.

По изложените съображения въззивният съд приема, че обжалваният отказ следва да бъде отменен, като бъде указано вписване на Устава на дружеството - жалбоподзател и делото да бъде върнато на съдията по вписванията за фактическо извършване на действията по вписването.

Предвид т. 6 от ТР № 1 от 17.07.2001 г. на ОСГТК на ВКС настоящето определение не може да бъде обжалвано по касационен ред.

Водим от горното и на основание чл.278 от ГПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ Определение № 3 от 06.03.2013 г., постановено от Съдия по вписванията при Служба по вписванията гр.Сливен, с което е отказано вписване на непарична вноска от „Д===“ АД, ЕИК === в „===“ АД, ЕИК === като акт подлежащ на вписване съгласно чл.73, ал.5 от ТЗ с вх. № 1572 от 06.03.2013 г. на заявлението по описа на Служба по вписванията гр.Сливен, като неправилно и незаконосъобразно.

ДА СЕ ВПИШЕ непарична вноска от „Д===“ АД, ЕИК === в „===“ АД, ЕИК === като акт подлежащ на вписване съгласно чл.73, ал.5 от ТЗ с вх. № 1572 от 06.03.2013 г. на заявлението по описа на Служба по вписванията гр.Сливен.

ВРЪЩА делото на съдията по вписванията при СлРС за извършване на фактическите действия по вписване на горепосочения акт.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.